

Sanje so v naslednjem: širen,
neskončen dan, ki med jezovi, skoraj
negiben že, svoj blesk preлива in delo
človeških rok za slehernim ovinkom,
prihodnost še zadržano, a brez groze.
In sanje so bile še drugo, toda njih odsev,
negiben na bežeči vodi in pod visečim
in nedosegljivim gnezdnom plášice,
bil najčistejša je tišina v skladnem
kriku opoldneva, in le podaljšek jutra
je bil večer, veliko vrenje
bilo je veliki počitek.

Tu... še vztraja
le barva miši, ki je švignila
skoz ločje, ali pa strupeni brizg
kovine škorca, ko izgine
v dimu na obrežju.

Drugič pa
ponavljaš — kaj ponavljaš? In kam pelje
to ustje, gomazeče v enem samem
izlivu?

To je večer. Zdaj že lahko
odrineva, dokler se ne prižge Veliki voz.

(Nedeljski čolni plovejo po Marni
v dan, ki je tvoj praznik).

V LUČI NEBESOV

Salvatore Quasimodo (1901)

Iz mlak kipijo blaženi oblaki,
tudi ogenj zraka bo dogôrel
v čvrstem srcu.

Pozno je, o ljubljena mladost.
A znal ljubiti bi vse zemeljsko
v svetlobi nébesov, v teminah vetra,
a čez slednji videz žêno, ki sem srečal jo,

nedavno je tega, in v njenem smehu
ogledujem se in ki ljubezen
je imenovala svoje mlado zdravje.

In tako sem pripovedoval si, sam,
številke izgubljene sreče,
dneve in, bleščeče v davnih sapicah,
vodé gozdov in trave.

Na tem otoku, mrtvem,
zapuščen od slednjega srca,
ki slišalo je kdaj moj glas,
lahko ostanem živ zazidan.

OB SESTIH ZJUTRAJ

Vittorio Sereni (1913)

Smrt, kot je znano, odpečati vse.
In res sem jaz se vračal,
nihče ni vrat zapahnil,
bila so komajda priprta.
Le malo prej sem bil izdihnil,
razpadel v nekaj urah.
A videl sem, kar zagotovo
ne vidi mrtvec: hišo,
še vso pod vtisom svoje sveže smrti,
le rahlo zmédeno,
še toplo od mene, ki več nisem bil,
razpolovljeno krsto,
zapahe brez moči.
prostoren in obljuden zrak krog mene,
tako nezatnega v tej smrti,
in budne glavne ulice Milana,
zasidranega v svojem vetru.